

Život s Ježíšem (4. lekce)

Spasení přijímáme zcela zdarma a jinak to ani není možné, nelze si je zasloužit. Na druhé straně přijetí Ježíše jako Pána se má v našem životě plně realizovat. Praktickým vzorem pro nás je apoštol Pavel, který v jednom okamžiku svého života mohl napsat: „*Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*” (Gal 2,20-21) Podobně mluví apoštol Jan ve svém prvním listu: „*Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.*” (1J 2,6)

Tradiční křesťanství přijímalo Ježíše jako osobu lidem nesmírně vzdálenou. Pokud předkládalo nějaké vzory, byli to apoštolé. I tito však byli bráni jako vzory nedostupné, k nimž i jen pohledět byla troufalost. Písmo nám však říká něco jiného: Ježíš je skutečně naším vzorem. On je laťkou, ke které má náš život stále směřovat. Nikdy se s ní laťkou nemůžeme ztotožnit zcela, protože jedině Bůh mohl žít na této zemi zcela bez hříchu. Ve všech ostatních směrech je nám však reálným vzorem - v lásce, modlitbě, poslušnosti, běžném denním životě.

Abychom jej mohli následovat, potřebujeme stále prohlubovat znalost Bible a hledat vedení Ducha svatého, abychom ji přenesli do svého života. Rada zkušených bratří a sester nám v tom bude pomoci a případnou korekci.

„*Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.*” (Mt 6,33) - Do našeho života musíme postupně vnášet žebříček hodnot, který stanovil Bůh, a ne lidé. Většinou lidé staví na první místo sebe (byť nevědomky), poté rodinu či práci a nakonec církev a Boha. Písmo nám ukazuje pořadí opačné: 1. Bůh, 2. rodina, 3. církev, 4. práce. Já s velkým „J” je na místě posledním. Ono se musí menšit a Bůh se svým působením musí v našem životě růst.

Jako mladý křesťan jsem si myslel, že Boží slovo v uvedeném verši přece jen trochu přehání, že není možné dát Boží slovo skutečně „ve všem” na první místo. Že je třeba přece některé věci dělat „rozumně”. S léty jsem se přesvědčil, že i v tomto případě má Bible stoprocentní pravdu. Lidé, které jsem viděl dát na první místo svého života svoje partnery, neměli přes veškerou snahu šťastné manželství - mnozí manžela či manželku ztratili. Ti, kteří se snažili rozmnožit či zachovat svůj majetek na úkor Božích přikázání, ve srovnání se štědrými křesťany nakonec zchudli. Člověku, který nemá zkušenosti s Bohem, to může znít jako pohádka. Je to však realita Božího království a v něm platících zákonů.

Nevěřící lidé a někdy i křesťané se domnívají, že život s Bohem je velice smutný, plný odříkání a trýzně, bez jakékoliv radosti. Tento obraz vychází z dlouhé historie církve, kdy kvůli pokřivenému výkladu Božího slova byl často pojem „zbožný” automaticky spojován se slovy „smutný, těžký, neradostný”. Opak je pravdou.

Lidé často znají alespoň zlomek veršů z Lk 9,23-24 o nesení kříže: *Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej.”* - Slovo o nesení kříže skutečně nelze zlehčovat. Život křesťana není procházkou růžovou zahradou. Je naplněný tvrdou prací a mnohdy zmíněným sebezapíráním.

Verše z Matoušova evangelia nám však přibližují skutečnou podstatu „kříže”, který nám Ježíš dává nést. „*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám*

odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.” (Mt 11,28-30)

V první řadě v nich Ježíš vyzývá všechny ztrápené, obtížené, přepracované, aby k němu přišli a slibuje jim **odpočinek**, ne naložení dalšího břemene. To se zcela rozchází s téměř úslovím: „Jděte mi s Ježíšem, mám svých starostí dost.” Tento Ježíš nás právě chce od útlaku, který ve svém životě prožíváme, osvobodit. Je pravda, že nám slibuje nejen odpočinek, ale i břemeno - své jho, a tím je poslušnost jeho Slovu. Říká o něm však, že nás nebude tížit, protože je lehké.

Přesně to jsem ve svém životě s Bohem prožíval a prožívám. Tento život není snadný - nechat se proměňovat k Božímu obrazu je mnohdy tvrdé. Nedá se to však srovnat s útlakem, který jsem v životě prožíval jako nevěřící člověk. Ve srovnání s ním je současné Kristovo jho skutečným odpočinkem. Má svoji váhu, ale tato je nesrovnatelná s váhou břemene, které na mne ve starém životě nakládal ten zlý.

Kromě toho nám Boží slovo zaslubuje sílu od Boha do všech situací, když se budeme k němu obracet, když budeme u něj hledat radu a vedení. *Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.* (Fp 4,13)

Aby naše cesta s Bohem skutečně nebyla obtížena zbytečnými břemeny, k tomu nám slouží víra, Boží slovo a modlitba. O modlitbě si povíme ve zvláštní lekci, o víře můžeme mluvit teď.

Co nám o víře říká Bible? Že je v každém případě velice důležitá. *Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.* (Žd 11,6) □ Víra je tak důležitá, že se bez ní nemůžeme Bohu líbit. V takovém případě jistě stojí za to zjistit, co to víra je a jak ji získat, případně neztratit.

Ve vyučování o víře se většinou uvádí verš: *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.* (Žd 11,1) - Přiznám se, že jsem jej mnohokrát četl v nejrůznějších překladech s různými komentáři. Dodnes jej jaksi nemohu plně pochopit. Co mne zachraňuje, je skutečnost, že nestojí v Bibli sám o sobě. Je pouze úvodem kapitoly, která celá pojednává o víře. Je velice obsažná a zároveň srozumitelná. Jako vzory lidí chodících ve víře nám totiž uvádí biblické postavy, jejichž příběhy jsou buďto obecně známé, nebo si je můžeme v Bibli snadno najít prostřednictvím odkazů. Přečti si tuto kapitolu a vyhledej si v Bibli místa, která se k ní vztahují. Zjistíš, že ti citovaní „hrdinové víry” jsou mnohokrát dobře pochopitelní.

To, že Noe postavil archu podle Božího návodu, se zdá vcelku normální. Byla to sice grandiózní práce, ale co by člověk neudělal, když k němu přímo a osobně promluví Bůh! V tomto příběhu se však již nehovoří o tom, že archu Noe stavěl sto dvacet let! A je víc než pravděpodobné, že celou dobu se chodily na jeho dílo dívat zástupy, které se mu všemožně posmívaly. Nikdo přece nevěřil, že přijde potopa! Je reálné, že jeho rodina reptala a minimálně každý druhý den byl tázán, zda opravdu slyšel Boha dobře, zda se nepřeslechl. V tomto případě bychom „víru” spíše nazvali výdrž, a ta je nám již velmi dobře pochopitelná.

O Henochově víře se dozvídáme jedinou větou „Henoch chodil s Bohem”. I toto je nám pochopitelné - dovedeme si představit, co je to každodenní život s Bohem. Možná bez

zázraků, bez „super“ prožitků - obyčejný život s Bohem. Zde bychom možná víru nazvali spíše věrností.

A tak bychom mohli pokračovat až do konce kapitoly. Nakonec zjistíme, že víra není tak nepochopitelný pojem, jak se mi osobně kdysi zdálo ve světle prvního verše.

Pro úplnost je dobré poznamenat ještě některé další charakteristiky víry, jak nám je podává Písmo.

Víru si nemůžeme po libosti „vycucat z prstu“. Apoštol Pavel říká, že i o naší víře rozhoduje Bůh, jako ostatně o celém našem životě. *Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. (Ř 12,3)* - Není to tedy magické fluidum, které bychom mohli v sobě nějak „vyrobit“ a potom jím manipulovat s Bohem, protože nám dal zvláštní zaslíbení pro modlitbu vyslovenou ve víře. *Ježíš jim odpověděl: „Mějte víru v Boha! Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni do moře‘ - a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít. Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít. (Mk 11,22-24)*

Kromě toho stojí za povšimnutí, že v tomto zaslíbení je víře v konkrétní věc předeslána víra „obecná“ - víra v Boha! To nás přivádí k verši, který nám přece jen naznačuje, že ohledně velikosti své víry nejsme odkázáni jen na pasivní očekávání na Boha, kolik „víry nám udělí“.

Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží. (Ř 10,17 kral.) Tento verš by nám mohl vnuknout představu, že když budeme hodně poslouchat mluvené Boží slovo, naše víra plynule poroste. Máme-li však na mysli „slyšení“ našima fyzickými ušima, jsme zřejmě vedle. V opačném případě by stačilo zajistit produkci čteného Božího slova skrze masmédiá a rodila by se nám spousta nových křesťanů, případně ti stávající by dorůstali velikosti v Písmu zmiňovaných hrdinů víry. Z praxe však víme, že tomu tak není. Ten, kdo si hodně čte či poslouchá Boží slovo, není automaticky zralý křesťan plný víry.

Slovo „slyšet“ totiž Bible používá nejen v běžném významu, ale také ve smyslu „slyšet a poslechnout, přijmout do svého života, podřídit se“. Potom je už verš pochopitelnější. Roste víra pouze toho, kdo slyší či čte Boží slovo a hledá před Bohem jeho význam pro svůj život a následně jej aplikuje pod vedením Ducha svatého, toho víra roste. Zajisté, že v tomto procesu má své místo a význam samotné čtení, poslouchání, učení se nazpaměť a opakování Božího slova. K tomuto všemu však je nutné přidat praktickou aplikaci pod vedením Ducha, jinak bychom zůstali čistými teoretiky a žádný růst ve víře by se nekonal.

O tom nám ostatně svědčí Jakub ve své epištole, kde říká: *Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? (Jk 2,20)*. Víra, kterou nevidíme fungovat v praxi není vírou, ale pouhým prázdným sloganem!